

**Ωδή τρίτη
[XIII]
Τα Ηφαίστια**

α΄

Χλωρά, μοσχοβολούν
τανησία του Αιγαίου πελάγους,
ευτυχισμένα χώματα
όπου η χαρά κι η ειρήνη
5 πάντα εκατοίκουν.

β΄

Τί τα θαυμάσια εγίνηκαν
κοράσια σας οπ' είχαν
ψυχήν σαν φλόγα, χείλη
σαν δροσισμένα ρόδα,
10 λαιμόν σαν γάλα;

γ΄

Στα πλούσια περιβόλια σας
βασιλικός και κρίνοι
ματαίως ανθίζουν· έρημα,
ούτ' ένα χέρι ευρίσκεται
15 να τα ποτίζει.

δ΄

Τα δάση, τα λαγκάδια σας,
όπου οι φωναί αντιβόουν
των κυνηγών, σιωπώσι·
σκύλοι εκεί τώρα αδέσποτοι
20 μόνον βαυίζουν.

ε΄

Ελεύθερα, αχαλίνωτα
μέσα εις τ' αμπέλια τρέχουν
τ' άλογα, και εις την ράχην τους
το πνεύμα των ανέμων
25 κάθεται μόνον.

ς΄

Εις τον αιγιαλόν
από τα ουράνια σύγνεφα
αφόβως καταβαίνουν
κραυγάζοντες οι γλάροι
30 και τα γεράκια.

ζ΄

Βαθιά εις τον άμμον βλέπω
χαραγμένα πατήματα
ζώντων παιδιών και ανθρώπων·
όμως πού είναι οι άνθρωποι,
35 πού τα παιδιά;

η΄

Φρικτόν θλιβερόν θέαμα
τριγύρω μου εξανοίγω·
ποίων είναι τα σώματα

που πλέουσ' εις το κύμα;
40 ποίων τα κεφάλια;

θ'

Αυγεριναί του ηλίου
ακτίνες τί προβαίνετε;
τάχα αγαπάει να βλέπει
έργα ληστών το μάτι
45 των ουρανίων;

ι'

Δημιουργέ του κόσμου,
πατέρα των αθλίων
θνητών, αν συ του γένους μας
όλου ζητείς τον θάνατον,
50 αν συ το θέλεις·

ια'

Τα γόνατά μου εμπρός σου,
νά, πέφτουν· το υπερήφανον
κεφάλι μου, που αντίκρυ
των βασιλέων υψώνετο,
55 την γην εγγίζει.

ιβ'

Ιδού ευλαβείς οι Έλληνες
σκύπτουσιν όλοι· πρόσταξε,
κι επάνω μας ας πέσωσιν
οι φλόγες της οργής σου
60 αν συ το θέλεις.

ιγ'

Πλην πολυέλεος είσαι,
και βοηθόν σε κράζω...
Βλέπω, βλέπω εις την θάλασσαν
πετώμενον τον στόλον
65 αγρίων βαρβάρων.

ιδ'

Κοίταξε πώς ο ήλιος
χρυσώνει τα πανιά των·
κοίταξε πώς το πέλαγος
από σπαθίων ακτίνας
70 τρέμον αστράπτει.

ιε'

Από τας πρύμνας χύνεται
γεμίζων τον αέρα
κρότος μυρίων κυμάτων,
και μέσα από τον θόρυβον
75 ψάλματα εκβαίνουν·

ις'

«—Στάζουσι τα μαχαίρια μας
από το αίμα ακάθαρτον
των χριστιανών· πριν πήξει,
ελάτε, ελάτε εις νέον
80 αίμα ας τα πλύνομεν.

ιζ΄

Ελάτε να ζεστάσομεν
τα χέρια μας στα σπλάχνα
όσων θυσίας προσφέρουσιν
εις τον σταυρόν και σέβονται
85 αγίων εικόνας.

ιη΄

Ελάτε, ελάτε, ο κόπος
αν μας καταδαμάσει,
επί σορούς σφαγμένων
καθίζοντας, ανάπαυσιν
90 θέλομεν εύρει.

ιθ΄

Τα ρόδα της Ελλάδος
εις τ' αίμα της βαμμένα
θέλει φανούν τερπνότατον
δώρον των γυναικών μας,
95 κι έργον ηρώων.»

κ΄

Σκληρά, δειλά αναθρέμματα
της ποταπής Ασίας,
έργον ηρώων, ναι, βέβαια,
ποίος το αμφιβάλλει, υπάρχει
100 το τρόπαιόν σας.

κα΄

Έργον ηρώων, αν σφάξητε
αδύνατα παιδιά·
έργον ηρώων, αν πνίξητε
τας τρυφεράς γυναίκας
105 και τα γερόντια.

κβ΄

Ιδού κι άλλα νησιά
την λύσσαν σας προσμένουσι·
πόλεις ιδού και αλίκτυπος
ξηρά κατοικημένη
110 απ' έθνη αθώα.

κγ΄

Διά σας ηρώων κοπάδια,
δεν φθάνει η Χίος, η Κύπρος·
των Κυδωνίων δεν φθάνουσιν
της Κάσου και της Κρήτης
115 οι κατοικίαι.

κδ΄

Άμετε, μην αφήσετε
ζώντα κανένα· απ' αίμα
τα αιγαία νερά βαμμένα
κύματ' ας έχουν γέμοντα
120 από σφαγάδια.

κε΄

Ω Έλληνες, ω θείαι

ψυχαί, που εις τους μεγάλους
κινδύνους φανερώνετε
ακάμαντον ενέργειαν
125 και υψηλήν φύσιν!

κς'

Πώς από σας καμία
δεν τρέχει τώρα; Πώς
κει μέσα εις τα πλεόμενα
δεν ρίχνεσθε καράβια
130 των πολεμίων;

κζ'

Πώς, πώς της ταλαιπώρου
πατρίδος δεν πασχίζετε
να σώσητε τον στέφανον
από τα χέρια ανόσια
135 ληστών τοσούτων;

κη'

Είναι πολλά τα πλήθη των
και φοβερά εις την όψιν,
αλλ' ένας Έλλην δύναται,
ένας άνδρας γενναίος
140 να τα σκορπίσει.

κθ'

Όποιος την δάφνην θέλει
αθάνατον της δόξης,
όποιος δάκρυα διά τ' έθνος του
έχει, διά δε την μάχην
145 νουν και καρδίαν·

λ'

Ας έκβει αυτός. — Νά, βλέπω
ταχειάι, ως τ' απλωμένα
πτερά των γερανών,
έρχονται δύο κατάμαυροι
150 τρομεραί πώραι.

λα'

Πάυει ωστόσο ο κρότος
των μουσικών οργάνων·
τ' αγαρηνά τραγούδια
παύουν και τα υπερήφανα
155 βλάσφημα μέτρα.

λβ'

Μόνον ακούω το φύσημα
του ανέμου οπού περνώντας
εις τα κατάρτια ανάμεσα
και εις τα σχοινία σχισμένος
160 βιαίως σφυρίζει.

λγ'

Μόνον ακούω την θάλασσαν
που ωσάν μέγα ποτάμι
ανάμεσα εις τους βράχους

κτυπώντας μυρμυρίζει
165 γύρω εις τα σκάφη.

λδ΄

Νά οι κραυγαί και ο φόβος,
νά η ταραχή και η σύγχυσις
από παντού σηκώνονται,
και απλώνουν πολυάριθμα
170 πανία να φύγουν.

λε΄

Στενόν, στενόν το πέλαγος
ο τρόμος κάμνει· πέφτει
ένα καράβι επάνω
εις τ' άλλο και συντρίβονται·
175 πνίγονται οι ναύται.

λς΄

Ω! πώς από τα μάτια μου
ταχέως εχάθη ο στόλος·
πλέον δεν ξανοίγω τώρα
παρά καπνούς και φλόγας
180 ουρανομήκεις.

λζ΄

Έξω από την θαλάσσιον
πυρκαϊάν νικήτριαι
ιδού πάλιν εκβαίνουν
σωσμένοι οι δύο κατάμαυροι
185 θαυμάσιαι πρόωραι.

λη΄

Πετάουν, απομακρύνονται·
στο διάστημα του αέρος
χωσμένοι γίνονται άφαντοι·
— διαβαίνουσαι επαιάνιζον,
190 κι ήκουεν ο κόσμος.

λθ΄

Κανάρι!— και τα σπήλαια
της γης εβόουν, Κανάρι.
— Και των αιώνων τα όργανα
ίσως θέλει αντηχήσουν
195 πάντα Κανάρι.